

Julebetragtning.

Luk. 2, 10—14: Og Engelen sagde til ham: Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket; thi eder er idag en Frelser født, som er den Herte Kristus i Davids Stad. Og dette skal være eder Tegnet: I skal finde et Barn, sovst, liggende i en Strøbe.

Og straks var det hos Engelen en himmelsk Sverklars Mangfoldighed som lovede Gud og sagde: "Hvordan være Gud i det Høieste og Fred paa Jorden, i Menneflene en Besøghelighed?"

I disse Ord har vi den første Juleprædiken og den første Julebetragtning. Herrens Engen holdt denne Prædiken til Guderne, som holdt Rottensagt over sin Sjæle. Guderne frastode hans, da Herrens Engel stod for dem og Herrens Alarhed stundede om dem. Men alle før har Engelen talte og store Udslæt lydt til dem, som siger de til hverandre: "Lader os dog gaa hen til Bethlehem og se denne Ting, som er sket, som Herren har ladet os vide."

Engelens Ord vinder Indgang i deres Hjertes. De tror. Men alle alene tror de, men straks viser deres Tro sig virksom. De stunder sig til Bethlehem, for selv at se den Ting, som er sket, som Herren har ladet dem vide.

Engelens Udslæt var Guds Ord. Det var de ikke i Tvivl om.

Og de kom hastig og fandt baade Maria og Josef og Barnet, liggende i Strøben.

Men der de havde set det, lode de dem vide det Ord, som var sagt til dem om dette Barn.

Og alle som hørte det forundrede sig over det, som Guderne sagde til dem. Men Maria bevarede alle disse Ord og overvejede dem i sit Hjerte. Og Guderne vendte tilbage prædike og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og set, ligesom der var sagt til dem.

Gud He Lov og Tak for disse herlige Ord. Julebudskabet gjorde de bange Hjertet glade og lykkelige.

Syndenattens Næste i deres Hjertes maa vi for Guds uendelige Hjælpeligheds Straaler, der lyser ud fra hans Hjerte. Julebudskabet lyder dem med Fred og Lov til Gud for alt det, som de havde hørt og set, ligesom der var sagt til dem.

I det gamle Testaments Tid glædede Guds Folk sig til Herrens Dag. Og fra sin første Julenat og indtil idag har Tusinder og alter Tusinder glædet sig og frødet sig i Jesusbarne. Thi denne Julenat, som Engelen forkyndte, var en Glæde, der skulde vederfares alt Folket. Som har Gud vist Verden, at han har givet sin Søn, den evigaarne, paa det at hver den som tror paa ham ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.

Tynger din Smid dig, lyder det dig med Frygt, naar du lærer paa den høje Gud, da lyder det: Frygt ikke! Thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket. Thi eder er idag en Frelser født.

Denne Frelser er Guds egen Søn, født af en Kvinde, født under Løven, for at han skal frelse alle, som er under Løvens Forbandelse.

Som Apostelen siger: Stor er Gudfrugtigheden i Dem i denne Tid. Gud er adendoret i Skød.

Gud lovede allerede straks efter Faldet, at han vilde frelse Menneflene. Som sagde: "Vindens Sød skal kaste Slangens Hoved."

Da Jesus var født og Herrens Engel havde forkyndt dette, som der laadan en Glæde og Jubel, at endog Skulene adnedes, og dens Sverklars Mangfoldighed lovede Gud, som i forbarrende Hjælpelighed, lod sin Søn, den evige, i hvem han har Velbehag, komme i en fattig Løven Skikkelse, for at frelse os fra Døds, Død og Døvel.

"Hvordan være Gud i det Høieste og Fred paa Jorden, i Menneflene en Besøghelighed."

Stunde Guds Engle lovede Jubel og syngte, hvor meget mere skal de ikke vi, som et frelse, lovspræde Gud for vor Frelse.

I denne søde Juletid Løve man sig ret forvise, Og bringe af sin Kunst og Fild, Guds Raade at oplyske; Ved den, som er i Strøben lagt, Vi vil af ganske Sjælemagt I Anden os forlyste; Din Lov skal høres, Frelsermand! Saa vidt og bredt i Verdens Land At Jorden den skal ryste.

Gud give, at vi alle maatte modtage og ere den sande Julenat. Da vil vi af Hjertet syng:

Jeg som et Barn mig glæde vil Og syng i det Høie; Et Sorg idag paa Jord er til, Som for min Sjæl vedbleve. Idag er fattig Vælder mig; Et Paradis er Jorden mig — Til mig Guds Engle lovede: "Hvordan være Gud i det Høieste og Fred paa Jorden, i Menneflene en Besøghelighed?"

Julefortælling.

Vig selv eller Værene.

For nogle Uger siden sad jeg som barn ved en hummelig Ald og gjorde sit bedste for at se sig vel ved den Værne, den gode og forisgte og saa paa at glæde sig en Smule til den forestaaende Jul ved at drømme om uopnåede Drømmeligheder.

Det kunde være omkring Aftenen halv syv om Aftenen den 23de December. Stedet, hvor de holdt til, var et af de elendige, faldferdige Huse, som vendte ud til en trang Gassegaard i Sthansens af Byen.

Værene tilhørte Steffen og Selma Hansen, som begge var Nielsens søstre, som vendte ud til en trang Gassegaard i Sthansens af Byen. Værene tilhørte Steffen og Selma Hansen, som begge var Nielsens søstre, som vendte ud til en trang Gassegaard i Sthansens af Byen.

Naar jeg tilføjer, at dette elendige Hus stadig var blevet mere og mere forarmet derved, at Faderens Fortjeneste for en stor Del gik til Væren-

dehandleren istedetfor at bidrage til Familiens Opbold og til at forsøge Hjemmets Dags, og tillige, at det Fred ofte blev forstyrret af Drunkenhedens Vildhed, vil man forstå, at de fem Smaa børn, som trøstede sig sammen omkring Conen, kunde gjøre sit bedste for at se sig lykkelige og glade, uden at det vilde lykkes for dem.

Ordstyret i Selskabet var en blødt og sød pige paa fem Aar, kaldet Maia. Omendkjønt Bertha var to Aar ældre, hode hun altid til Maia, som til en, der havde Erfaring i Ting, som hun selv intet kjendte til. Maia havde ogsaa langt mere Magt over sine to smaa Brødre, John og Hans, end hendes ældre Søster. De to smaa Børn var nogle sørgelige Strabater, naar Moderen var ude paa Arbejde, og de var uendeligt med hver en Smule Støv og Smuds, som faldt paa deres Vel, og til at komme i enhver Ulykke, som der var Mulighed til. Efter disse smaa Værene paa to og et halvt og fire Aar var der et lille Barn, Harald, tolv Maanedes gammel, som Bertha og Maia passede i Forening.

De sad nu alle sammen i en Klunge for at vente paa Forældrenes Hjemkomst, og Maia gjorde dem tilgode med nogle af sine Erfaringer og Juledrømme. Hun var barmhjertig i sin Tale, men meget voren i sit Bøsen.

Hun havde underholdt dem en Stund med sit Blubber, da Faderen ubemærket af de tvirke smaa Tilhørere traadte ind i Huset. Da han hørte Maia med sin bløde Stemme lavede med at fortælle Historier, standse han for at lulle.

Steffen var en Mand med et meget blødt og hjærligt Hjerte og døb sig selv, og naar han var i den Tilstand varede han større Længsel for Maia end for nogen af de andre Børn. Blandt med hans Hjælpelighed til den sødelige lille Pige var der en stadig Høvelse af Sorg over, at hun skulde blive en Ustøtlig Arvling for hans Skuld.

Saaledes var det for mange Maaneder siden, i et af sine drukne Dødsbilleder han saa Børnet omsludt og faldt tungt over hende, saa at hun brækkede Benet over Knæet og bedendte sig adskillig Skade indvoortes, som hun aldrig fornamt. I nogen Tid havde den lille Pige været indlagt paa Børnehospitalet, og alt hvad Børnehjælp og omhyggelig Pleje kunde udrette. Men gjort var hende: men Maia kunde aldrig mere blive det raske, livlige Barn, som hun var før denne uforskyldte Svandelse. Til den Tid, som hun havde tilbragt paa Hospitalet, saa hun tilbage paa den eneste lykkelige Erindring i sit Liv, og hun blev aldrig træt af at fortælle sine Søstrende om alt, hvad hun der havde oplevet.

Steffen mærkede ogsaa nu snart, at hun lang paa den gamle Bise. Hun var ædru, og hun stod og stattede, indtil tilslut Taarerne samlede sig i hans Pise, og han blev nød til at „strubde sig i Ansigtet“, som han siden fortalte, før han kunde vise sig for dem.

„Og Dere ma' vide,“ sagde Maia, idet hun fortalte sin vidunderlige Fortælling for sine med aaben Mund lyttende Tilhørere, „men jeg var paa Hospitalet, saa sendte Dronningen os saadanne deilige Peger. Og vi loste med den alle sammen, men vi saa i Sengen. Både Duffer — na, for nogen Duffer! — med rigtig Saar og blaa Pise og sine vaae Skæler paa sig; og saa var det store Hæfter med mange, mange Peger i, Guse og Træer og Bjerge og Dam og Roabi Ark fuld af Tor og smaa Mursten til at bygge Guse af selv; og saa som vi legte med dem! Bare vi havde en eller to Peger, saa skulde vi have det rigtig marfont i Julen. Dere ved, at vi har ikke andet, end denne Duffe,“ tilføjede hun, og saa særgemodig med paa en bensløs, armløs og næseløs gammel Duffe, som hun holdt troppet tæt op til sig. „og hvis vi skulde have Julestjerner, saa gik det ikke an at invitere hende, for hun er saa fæl. Nu skal jeg sige Dere, hvad jeg skal gjøre for at saa Peger til Jul.“

„Goad? Goad?“ udbød Hansmand ivrig.

„Mama og Papa kan naturligvis ikke kjæde noget til os,“ sagde Maia. „Papa har ikke engang nok Penge til at kjæde Brød for, ellers maatte ikke Mama gaa ud og arbejde. Papa har aldrig givet os Peger, siden vi var født, for han har ingen Penge, undtagen nogen saa.“

„Na, har han ikke det?“ udbød Bertha, „tro bare ikke det, Maia. Saaledes kunde han da blive fuld, hvis han ikke havde Penge? Han

har Penge til at drikke for, men han har ikke nogen til os, uden et lidet Øren til Mad og Sil og saadant noget, det er sandt det. Naturligvis har han aldrig Penge til Vegeter, siden han betaler alle Penge til gamle Hansen borte paa Østret.“

Hun talte i en ubarullig, næsten ironisk Tone, og Maia svarede: „Ja, men Papa er bestandig fuld med os, naar han ikke er drukken. Bertha! Og hvis han vidste, at vi saa gjerne vilde have nogle Peger — na, saa gjerne, saa gjerne, — tænker jeg, at han vilde give os 20 Pro, saa vi kunde kjæde os noget. Men jeg skal fortælle Dere, hvad en Dame fortalte os en Dag paa Hospitalet om en liden Pige, som saa gjerne vilde have et Juletræ fuldt af Juleprenter og mange smaa Guse. Na, hun vilde saa gjerne have det, og saa sagde hun, at hun vilde bede Gud om det, og kanske Gud vilde sende et ned fra Himlen. Derfor tænker jeg, hun vil sende et til os ogsaa, hvis vi beder hende, for du kan vide, hun stammer, at vi ikke kan have en rigtig Jul med bare denne gamle Duffen, og ingen, som kan kjæde noget til os.“

„Men sendte Gud Træet til den lille Pige?“ spurgte Hansmand med vidtsaaende Pise. „Naturligvis, siden hun bad om det,“ sagde Maia med stor Sifferhed. „Og hun vil nok ogsaa sende noget til os, skal Dere se, for jeg skal bede ham loften, og vi ma' gjøre det alle sammen og fortælle ham, at vi ikke har nogen til at kjæde til os. Og nu vil jeg fortælle Dere, hvorledes vi havde det i Julen paa Hospitalet —“

Men netop paa dette Tidspunkt blev den lille Pige afbrudt ved Synet af sin Moder, som nu traadte frem. Maia skottede angstelig op til hans Ansigt, som hun altid plejede at gjøre, naar han kom ind, for at se, om han var ædru, og ved Skuget fra Døren opdagede hun et Udtryk i hans Ansigt, som gjorde hende glad. Hun syntes virkelig at smile venlig til de smaa Skabninger.

„Sidder I her og pludder om Julen?“ sagde han og klappede venlig Maia's Hoved.

„Ja, Papa, og vi tror, at der kommer noget til os.“

„Goad? Goad?“ og hvorfra?“ spurgte Moderen idet hun løstede Sønnen med sit Bærfløi ned fra Ruggen og satte den i en Strog. Derpaa løstede han den mindste fra Berthas Arme og satte ham paa sine Skuldre, noget, som frødede den lille Harald umaaelig. Steffen var en høj og bredskuldret Mand, og han saa, naar han var ædru, ud til alt andet end at være den stadige Ørødevinddrifter, han var. Han havde

en stærk Selvbed, som tilsmældende overmaade godt havde modstaaet de endte Virkninger af Driften. Hans Ansigt med det smukke brune Skjæg havde et slagt og godt Udtryk, og i det Døle taget var han i Besiddelse af saa mange gode Egenskaber, at det, som hans store ofte gradende sagde, „at en Mand, som han, skulde være en Slave af Børndet.“

Maia syntes ikke at have Velt til at besvare hans Spørgsmaal angaaende hendes Juleforventninger. Hun var indviellig ned og sagde: „Du skal saa se, Papa.“

„Ja, vi skal saa se, Maia“, sagde han, „men jeg tror ikke, at Julegaverne kommer tumlende ned fra Skærne.“

„Men Gud kunde sende dem“, mente Maia.

„Det tror jeg nok, men ikke paa den Maade, som du mener, Maia.“

Samtalen standtede her, thi Moderen kom netop hjem; Børnene fik sin Aftenmad og gik til sengs.

Steffen lagde ikke et Ord i Anledning af den kommende Jul, endstgjort den om Aftenen og hele den kommende Dag var i hans Tanker. Han havde lovet nogle af sine gamle Drifkebrødre at møde dem paa et af deres gamle Utholdsteder denne Juleaften; de skulde have storartet Aftenmad, Duf og Gaalet og Drifkevater i Overflodighed baget. Dette Vag vilde for hans Part komme til at medtage Skriftebogen af hans Hjelms, beregnede han, dersom han skulde vise sig en Smule spendabel ligoverfor sine Stammerter haveliom imod sig selv.

Han modtog sin Vaa, da Arbeidet sluttede Juleaften. Der saa den, en pragtlig Høben Sølv, i en af hans ommer. Goad skulde han gjøre med den? Som han gjorde sig selv dette Spørgsmaal, opstod der en stærk Strid i hans Hjerte mellem Selvfornægtelse og Egenkærlighed. Afstretsen til at delage i det Vag, som han havde bestemt sig til, traf ham paa den ene Side; Børnenes Forventninger, som var bleone udtrulle saa rørende og med saa megen barullig Tilid, traf ham paa den anden Side. Midt under dens Strid kom han til en smukt udhuret Vegeteributik. Goad brød han sig om at se paa de vundede Juletræer, de tilfældede Guldruker, Træhesten, de smaa uldne Lam, Trommerne og Vegeteributik. Og alligevel stod han og stirrede, ganske usikkert for den skarpe, kolde Blod, som blæste ham i Ansigtet. Sagen var, at han saa med sine Børns Pise og hvert Stkke Vegeteributik ham en Skat, som var værd at eftertrøgte. Af, om Maia havde seet alt dette, Bisjelig kunde Dronningen aldrig

have sendt smukkere Vegeteributik til at glæde de smaa Hjerte paa Hospitalet med end dette.

„Ja, hvad skal det være, mig eller Børnene?“ spurgte han sig selv, og stak uden at vide det Haanden i Bønnen for at føle Sølvpengene som laa der; og han stod fremdeles stille og stirrede, idet han tænkte: „Dersom jeg ikke gaar der laften vil de andre anse mig for en Ønievind, som sufter bort fra Omkostningerne ved Aftenmaden og det andet Traktament, og det vilde ikke være saa hyggeligt at møde dem igjen siden. Og saa vilde det være et godt Traktament, Veesten og Gaalet og alt andet; hjemme saar vi ikke noget saadant. En Tor, som arbejder haardt hele Aaret rundt, bør have det godt en Gang imellem. Dersom jeg ikke gaar, er jeg vis paa, at jeg bliver skamfuld, naar jeg møder dem igjen alle sammen.“ Saa sagde atter en Stemme ind i ham — Gud, som gennem Samvittigheden talte til hans Sjæl: — „Hvorfor skulde du overhovedet behøve at møde dem igjen? Hvorfor skulde du behøve at være en af dem? Værite du ikke engang i Jordens Tid at skjelne mellem godt og ondt, og blev du ikke formanet til at vælge det ene og hode det andet? Sommer det sig for dig, du som har en Østra, der er overanstrengt af haardt Arbejde, som af Mangel paa tilstrækkelig Hvile, som har Væren, der er forsmædet af Mangel paa Tilfyn, sommer det sig for dig at ødelægge hele din Fortjeneste i et Sviregilde? Hvis du skal gjøre dig saaledes tilgode, hvad bliver der saa til dem? Dersom du er egenkærlig, ma' de lide tungt for det; dersom du er selvfornægtende, vil du kunne skaffe dem en Duffe, for hvilken de hidtil har været fremmede.“ Saaledes grundede han frem og tilbage i den kolde Aftenluft.

At, den mildrende Mængde, som skundte sig forbi, anede lidet, selv om de i det Døle taget lagde Mærke til Arbeidsmanden, som stirrede ind i Vegeteributiken, at Steedet var en Kamplads, hvor godt og ondt stred med hinanden om Herredømmet over en uadelig Sjæl, — at det var et Steed, til hvilket Gud og hans Engle skuede ned, — at den Bestemelse, som der toges, ma' skulde afgjøre denne Mand og hans Familles timelige og evige Bølfærd.

Vigtige Resultater beror ofte paa Omstændigheder. Han saa atter ned paa Udskillingen i Buduet, og paam led det Spørgsmaal i hans Hæder: „Hig selv eller Børnene?“ Endnu en fæet Overveelse, og hans Ansigt begyndte at lyse af Høderkærlighed og Omhed, saa at det var let at se, hvem der var gaadt af med Seieren.

Han gik med hurtige, stejle Skridt ind i Butiken. Ville Hansemand og John skulde blot have seet det, hvor de vilde have opløst sine Stemmer til et Glædesstrøg.

Da han kom ud igjen, var hans Beretning fyldt med en Samling af Skatte, som nok kunde bringe de provante gamle Beretner til at trykke sig jamaen i et Øjeblik, ganske forstræffet. Aldrig havde det befundet sig i et saadant Selskab. Et Invidium som lænede sig fortrolig til en stor Anbetning; en Træhest stirrede udfordrende paa et Bord, medens en delig Bogstavle med røde Kluder fortrolig lagde sin Klud op til en Sag, som littede ud af Sæffen.

Aldrig før havde Steffen Hansen baaret sin Beretning saa ombogelig hjem eller belæstet med et saa kosteligt Dytte traadt ind i sin Stue. Og heller aldrig, før jeg sigte, har en Arbeidsmand vandret hjem til sin Hustru og sine smaa Børn med et saa løstligt Hjerte og saa lette Skridt.

Da Steffen kom hjem om Aften, og de otte denne Juleaften, var der naturligvis ingen, som ventede paa ham. Han saa sig omkring efter de Emma, som han havde gjort Afstene forud, men han tog ikke Sæffen fra Skulderen.

Hans Rone, som gik omkring paa Gulvet og luskede med Afstendens opbrudte et Glimt af Bøj og Kniplinger, som littede ud af Sæffen og andrede sig storlig.

„Hvorfor sætter du ikke Sæffen fra dig, Papa?“ bemærkede John.

„Har du lyst til at saa vide det?“ spurgte Faderen med et lidt hemmelighedsfuldt Smil, som bragte fire Par Øjne til pludselig at stirre op til ham, saa vidt de kunde, som de var istand til at blive.

„Du har noget, Papa, jeg ved det.“ sagde Maia.

„Har jeg? Saa vil I vel ogsaa gerne se, hvad det er, formoder jeg,“ og han løstede Sæffen ned med saa megen Røbe, som om den kunde have været af Bløg.

Et derpaa fulgte der en liden Strøm af Forbavelsesraab, Jubelstrøg og Klappen i Hænderne, at det gamle strøbelige Hus gjenlød deraf.

„Men fiere Børn, I maa være rolige, lille Harald bliver ganske forstræffet,“ raabte Moderen, saasnart hun var istand til at gjøre sig selv forstaaelig. Men Harald saa alt andet end forstræffet ud, da Faderen stak et Invidium i hans Hænder. Na, hvor han streg og kroede sig over sin Skat.

Bertha kunde knapt tro sine egne Øjne, Maia skulde af glæde Bevæge, og de smaa hængte i Beundring over Topper og Skjæter og andre un-

derfulde Sager, som kom frem fra Faderens Sæk.

„Dette er da forstræffet øjeblik for Holt som os, vil du vel sigte, Steffen?“ bemærkede Steffen, idet han lagttog sine Børns Bøj over at være i Besiddelse af Skatte, som de aldrig havde eiet. „Men hvis jeg bestemt at bruge dem paa denne Maade havde ødelagt Bøgen hos gamle Hansen inat, som jeg havde til hensigt at gjøre, vilde det have været værre, ikke sandt? Jeg fandt det ikke øjeblik at ødelægge Krone efter Krone der, uden at saa noget for dem tilbage.“

„Na,“ sagde Maia aandeløs, „se nu hvad Gud sendte os, fordi vi bad ham om det.“

„Jeg hoøder at han har sendt eder noget bedre end Vejret,“ sagde Steffen med en Skælven i Stemmen.

„Hvad da, Papa?“ spurgte Hansemand.

„En Gæder, som har faaet et bedre Sind, og som suffer at vedblive at lade gaa.“

„Na, Steffen, vil du virkelig begrave at holde os og Mine god mod os?“ var hans Hustru istand til at sigte, før hendes Stemme lovløst af Taarer.

Men han kunde ikke svare. Han skundte sig op paa Kvistværelset, og der i Mørket gæd han sig over de, kuffelige Taarer, som han aldrig før i sit Liv havde grædt.

I Fremtiden behandlede han sin Hustrus Svørgemaal med gode Handlinger — meget bedre end Ord.

Et da lille Maia spogede den og vandrede til et bedre Hjem, sagde Faderen midt i sin Sorg: „Gud ikke Tak, fordi jeg valgte Bøgen den Aften ved Vegetabilien og gav Maia en glæde Juleaften, før hun gik bort fra os!“

Glæde Jul! Hellige Jul!

Utallige Gange har jeg tænkt og hørt sange den delige Julsang, som begynder med de Ord:

Glæde Jul, hellige Jul!

Jeg har hørt den i Guds Hus, naar Store og Smaa var forsamlede til Felt ved det straalende Juletræ. Jeg har hørt den ved den hemmelige Krus sammen med Far og Mor og Søskende. Jeg har hørt den i Oceanlandet i den mørke Sommeraften. Jeg har hørt den i nedbøret Stemmning og med oplyst Sind. Men af alle disse Gange er en Mægen utraglommelig og udslætt aldrig af mit Hjerte.

Vangt herfra, i et iarligt Besøg paa det vide, enomme Hus saa et Skib. Seilene var redbede, Roret

stod ubevægelig, to store Ankere laa paa Vandet og holdt det stolte Skib fast paa dets Plads. Vige som utaalmodig svævede dette frem og tilbage, snart langsomt, snart hurtigere, og udstødte ubegribelige Sulte. Dugvelserne vortede ogsaa betyngende paa Sindet; rundt omkring var der saa tæt Laage, at man kunde skjære den med sinse, som Schweitzerne siger; raa og foldt laa den tungt paa over og omkring Skibet og trængte ind overalt. En Vandterne oppe i Masten søgte forgæves at gjenstrænge den med sit røde Væg, — tværtimod, Laagen indhyllede den endnu mere i sit bløge Væg.

Skibet havde allerede i flere Timer ligget saaledes. At rejse videre i dette Laagehus vilde bringe det i den sikre Jordbævelse; thi Jorden var kun haalt, og til alle Sider strakte skjulte Klipper og Kloer sine truende Arme op efter Skibet og de to hundrede Kæmper, som det havde ombord.

„Hvad jordens indledt disse Lidet med? Jøst havde de fulgt Kapteinens og Mandstabs Befølg og lagt sig til at jøre. Men ogsaa den lode Svøm har en Ende, og de modigste var gaaet op paa Dækket, men kom snart vade og gjenstrænge med ligen i sine smaa Rum og beredede: „Vi kan intet se, absolut intet, hverken Himmel eller Hav; det er, som om vi skulde sidde i et stort Høb med Græs, man kan neppe se Planterne paa Skibet, om man ogsaa staar lige ved dem.“

Saa drak man Kaffe, — der smagte Laage af den ogsaa; Vanperne lytte mat, Samtalen forstummede lidt efter lidt, det var som om Laagen uviskkelig gjorde den mat og indholdsløs. „Ari, da forestæller jeg en ørøntlig Storm,“ udbød en, og Kapteinens nikkede lamsløst.

Atter var flere Timer hængende. Foruden denne laammende Mjødsmelighed indfandt der sig nu ogsaa et styre Onde. Skibet gungede op og ned, men ensformig Regelmæssighed gjenlød Stødene sig for hvert Minut. — dette naalte mange af Passagererne ille. Sjofygen begyndte at angribe sine Offere. Kapteinens randede dem til at gaa op paa Dækket; men det var kun noget saa, som havde Rod til at udfætte sig for Laagen og skulden deroppe; de fleste forestat at gaa tilfals i den ubevægelige Stemmning og saaledes overgæle at vente paa det Onde som nærmede sig.

Der var Russer, Svensker, Finlændere, Danske, Græker, Franskmand, Engländer, Italiener og Tysker ombord paa Skibet, — forskellige Sprog og af forskellige Nationaliteter; men idag formodes de alle

i det ene Øjeblik, at den frygtelige Laage maatte lette, saa at de hurtigt og lyffelig kunde naa ud af dette farlige Julehus. „Laagen kan endnu være mange Timer, ja mange Dage,“ svarede Kapteinens paa de Svørgemaal, hvorefter han blev bestemt. Skuffelige Udflugt!

Da lød pludselig i denne trykkelige Stemmning delige Løner. En ung, tyk Pige havde hørt skæmpet hørdt mod Sjofygen og det doortige Humør. Nu aabnede hun Plumsen, som stod ude i Salonen. Den ene Melodi efter den anden bragte nu frem under hendes Hænder; „Der Erløng“ med sit „Rebelstrøg“ laa saa nær, og saa fulgte „Die Nacht am Rhein“ og andre. Den unge Sangerinde syntes nu jois at være berøvet og havde fattet frelligt Mod; med jagte Stemme sang hun nu: „Der Du von dem Himmel bist“, derpaa bladede hun lidt i sin Sangbog, og nu lød jagte og kløffent: „Glæde Jul, hellige Jul!“

Hun sang alle Versene, — at, hun var ikke mere ude paa Havet, men i den sejllig oplyste Stue i Sjernet, Juletræet var tændt og belyste den lille stryde under Gremene; hun saa det vellygnede Børn med let løffede Gaat, Høderne nærmede sig. Vesten gjenlød ad Englands Halleluja: —

Da lagdes en Haand paa hendes Hænder: „venlig!“ — „vunderfuld“, lød det fra alle Sider. Forstræffet vendte den unge Pige sig om. — Jaogdtom alle Passagererne havde famlet sig om hende. Hun havde ikke mærket, hvortides den ene efter den anden var traadt ind; endnu mindre havde hun mærket, hvortides Passagererne ved Lyden af den tykke Julsang ligesom var blivne tiltrukne af en magnetisk Kraft og var komne nærmere og nærmere. Det ogsaa saa kjendte Ordene, saa er dog Ruslands Svørg forstaaelig for alle, og Ordet om Jesubarnet, som er kommet til Verden for at forløse alle Kæmper og berede dem evig Salighed, bliver, Gud ske Lov, forstaaelig for alle Nationer.

Nu var Jfen brudt; fremmede, som ikke kunde tale et Ord med hinanden, saa med forstaaelses Blik paa hinanden. Sang paa Sang blev sunget, Svøkker og Italiener kjendte sine Nationalfange, enkelte kunde endog blive sunget i smaa Stor. Alt var glemt, Skib, Nationalitetsforskjellighed, Laage, Sjofyge — denne har ingen Magt over glæde Kæmper. Kapteinens gik glædestraalende op og ned ad Gulvet; et saadant Liv holdt han af, og han skulde ikke have noget imod, om det vilde fortsatte saaledes i mange Dage.

(Forts. paa Side 8.)

Pacific Herald

Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

Redaktør: Pastor O. J. Ordal. 912 So. 17th St., Tacoma, Wash. Phone Main 4270.

All vedrørende Redaktionen af Pacific Herald maa heretter sendes til Pastor O. J. Ordal.

Bladet Tjister

For Maret ..... \$ .75
For Maret til Canada..... 1.00
For Maret til Norge..... 1.00

Adresse: Parkland, Washington.

Betaling for Bladet bedes sendt til Pacific Herald, Parkland, Wash.

Ryheder til Herald maa sendes saa tidlig i Ugen at de rækker hertil senest Tirsdag. Ryheder som kommer senere kan ikke komme i Bladet den Uge.

Derfor Abbonenterne ikke faar Bladet regelmæssig og derfor ikke Taksen paa Adresselappen er forkert bedes de underrette os, saa at vi kan rette derpaa.

Abbonenter maa vente to Uger paa

Adressforandring,
Skiftning paa den røde Pap og
Begjering om at stanse Bladet.
Ligeledes tager det to Uger forud
en ny Abonnent kan faa Bladet.
Naar Adressforandring forlanges,
behag at opgive ogsaa den gamle
Adresse.

For at undgaa Misforstaaelse og
Brøderi bedes Abbonenterne venligst
om at indsende sin Kontingent i Forskud.

Bladelig Jul!

Alle Herolds Læsere suffer vi en
velsignet og glad Julenest i Jesus-
barnets Navn!

Vi tilføje: Her har Guds rige
Naade og Barmhjertighed.

Gud give de kjære Embedsbrødre
Naade til, at de maa lade Julenest-
skabet lyde i hele sin store Mær-
lighed og Barm. Maa Jesusbarnet
være Julenestskenernes Indhold og
Kraft.

Gud give Tilhørerne Naade til med
Hjæderne at høre og tro Julenest-
skabet. Ja, Gud give os alle Naade
til i Anden i Troen at gaa til Bety-
letem og der tilbede Barnet.

I Jesu Navn, glædelig Jul!

Merf.

Missionær R. Kstrup Larsens
Adresse er: Rev. R. Kstrup Larsen,
c/o University of Nanking, Nanking,
China.

I Brev dateret 13de November
beretter Pastor Larsen, at han og
hans Hustru som ogsaa Miss Ten-
wick og Christensen befinder sig vel.
Served hiltes Bæstene fra dem.

Professorens Hus vil fortsættes i
næste Nummer.

Reisebrev fra Kina.

(Af Missionær R. Kstrup Larsen.)

Fra Kristiania fortsatte vi vor
Reise med Baad til København, og
derfra med Jernbane til Berlin. I
København havde vi en Dag til vor
Maadighed og i Berlin to. Det var
jo ikke meget, men dog saa meget at
vi fik et lidet Mængde af begge Byer.
Byerne er vakre, solde, moderne.
Byer. I det berømte nye Operahus og
Thorvaldsens Museum har Køben-
havn skønne bygninger som fortæller
at skænes mange Gange den Tid
vi kunde anvende der. Af Byens
mange Sæmpelebeder maa vist ikke
felles først. Men jeg kan ikke ind-
de mig paa nærmere at omtale det vi
saa i disse to Byer.

Saa langt som til Berlin havde vi
ingen større Besøgssteder. Det
er jo forholdsvis let at rejse sig i
Udlandet naar man kan forstaa og
gjøre sig forstaaet i Landets Sprog.
Men nu skulde vi ind i det uoverskuelige
Udland hvor vi ikke forstod et Ord
af Sproget, og hvor endog Bogstaverne
var rent forskellige fra vore
egne. Det var ikke frit for at vi
gruet lidt. Vi rejste fra Berlin ved
Midnatstid. Tidlig om Morgenen
naadde vi Kassel paa den russiske
Grænse. Der maatte vi borte To,
passere Toldinspektion, saa vore
"passports" paaskrevne, o. s. v.
Men før staudiel Toget paa russisk
Grund end det blev bestormet af en
Hof noksa vidt udvænte Mand i
Skindluer, Forklæder og Skoflestøv-
ler. Skaduktøren lyalede vist vi saa
lidt betuttet ud og beroliget os med
at sige, at de var Bærere som kom
for at tage sig af vort Tøj, og vi skul-
de bare følge dem. Vi adlød og pas-
seret en hel lang Række Mand i
Uniform som alle syntes at betragte
os med misvænksomme Blikke. Det
var ikke saa ligetil at forstaa hvad
man ventet af os, men det gik dog
lidt efter lidt Lys op for os, fallet
være fornemmelig Modreffeende som
ved Siden af russisk ogsaa forstod
Engelsk eller Tysk. Endelig var vi

færdige. Vort Tøj var inspiceret,
vore "passports" tilbagelæbet.
Bladte sikret ombord i det russiske
Toget, og vi fortsatte Rejsen videre til
Moskva. Vi var heldige nok til at
faa en Skibe indrettet for bare to
Passagerer. De fleste Skibeer paa
de russiske Toget er for fire, og i Re-
gelen endruges Mand og Kvinder
om Bærestæde i Skibeerne. Sædvan-
ligvis ommandes om Rotten till Skier,
saa man kan gaa Skuffe sig og saa. Men
Togskibene medbringer i Regelen
Passagererne selv. Dog kan man
ved at erstatte sig til Tjenen saa
Sengskibe med at betale en Rubel
pro Person. Tjeneren i vor Vogn
forlod sig Rusland. Men ved
Skiftet af en liden Vogn jeg havde
faaet fat i i Berlin, var det ikke
vanskeligt at lade ham forstaa, at vi
vulde Sengskibe. Men vi var
dog en Gange tvivls. Mandet skulde
forstaaet sig til os, men vi forstod ikke
et Ord. Endelig fikket han os Ma-
kel op af Jernbanen, viste os der
og holdt op to Gange. Da forstod vi
og naar han havde faaet sin to
Ridder, var det ikke længe før vi
Sanger var ærlige med vort kvindt
Linned og vort "skuffels."

Fra Kassel til Moskva var det en
tredivs Timers Tur. I Moskva had-
de vi ingen Besøgssteder, da vi
skulde tro en engelsk Mand
fra det Hotel hvor vi tænkte at tage
ind. Sammen med en engelsk Da-
me som vi havde stillet Bekendtskab
med i Kassel fikket vi os en Tjener
og drag næste Morgen ud for at besøge
Moskva.

(Vere.)

Fra Vort Virkefelt.

Tacoma, Wash.

Gudstjenester i Vor Frelses Kir-
ke, South J og 17de Sts. Søndag,
Sjimesse paa Engelsk kl. 11. Af-
tenlang kl. 8 paa Korik.

Juledag, Sjimesse kl. 11 paa
Korik. Skolet vil den Dag glæde os
med sin Sang.

Julenestskenten holdes Søndag Af-
ten den 28de December kl. 7:30.
Barnene vil synge og lase. Et godt
Program forberedes.

Paa Christiden holdes Julenestskenten
anden Juledag om Aftenen i Ka-
pellen.

Vor Frelses Menigheds Kvinde-
forening møder Tirsdag den 30te
December i Kirkens Sal, kl. 2.

Pastor Daniel Borge fra Lee, Ill.,
aflygte et kort Besøg i Prestegaar-
dens forrige Uge. Han var paa Reise

til San Francisco, hvor han skal vi-
sitere for Pastor Stensrud, som er
iag.

Past. Stensrud har nu en Tid lig-
get paa Luther Hospital i St. Paul.
Det glæder os at kunne berette at
han er til forbedring og haaber
snart at kunne rejse hjem.

Concordia holder sin Marsfest Fre-
dag Aften i Vor Frelses kirkes
Forsamlingslokale. Til denne Fest
er indbudt Gamle og Unge.

Stamwood, Wash.

Sjimesse Gudstjeneste første Ju-
ledag i Stamwood Kirke kl. 11 og
Camano kl. 2:30.

Anden Juledag i Miltona For-
middag og Frokost kl. 1:30 Efter-
middag.

Søndag mellem Jul og Nytaar
Juledagstjeneste i Florence Kirke kl.
10:30 Formiddag og Utfoledag Sko-
lehus Eftermiddag kl. 1:30.

Der blir Juletra med passende
Program i alle Menigheder og ved
Aldersdomshjemmet.

Dan staar for Døren nu og banker
D dyre Sjæl giv og derpaa.
Fornagt ham ei i dine Tanker
Og lad ham dog ei ude haa.
Jeg siger i mit stille Sind:
Du Guds Betsignede, kom ind.
M. A. Christensen.

Program

for Aredsmødet i Zion's Menighed i
Bellingham, Wash., Past. Geo. Laves
Kald fra 27. til 29. Jan., 1914, in-
clusive:

Tirsdag.

kl. 10 Form.—Gudstjeneste med
Atergang. Prædikant, Past. B.
Gorstad; Supleant, Past. E. S.
Nordgaard. Skriftetæler, Past. O.
Sagoe; Supleant, Past. O. Eger.
kl. 2 Eftm.—Tema: Daabens
Sakrament. Ref., Past. H. Sand-
mel; Supl., Past. B. E. Bergesen.

Tirsdags Aften.

—Tema: The
Dangers Threatening Our Young
People and how to meet them. In-
troduction by Rev. O. Ordal; Alter-
nate, Rev. S. A. Stud.

Onsdag.

kl. 10 Form.—Fortællelse over
Daabens Sakrament.

kl. 2 Eftm.—Missionsgudstjeneste
af Past. O. Borge; Supl., Past.
M. A. Christensen.

Onsdags Aften.—(Paa Engelsk.)
Fortællelse af Tirsdags Aften Te-
maet.

Torsdag.

Al. 10 Form.—Aiterens Sakramente. Ref. Past. P. Rasmussen; Supl. Past. M. Skorsbødd.

Al. 2 Eftm.—Fortsættelse over Aiterens Sakramente.

Rød frem til Rødet saa mange som muligt haade Lyg og Værd og vis at du har Interesse for Guds Riges Fremme blandt os, til vor Trost Bestyrkelse.

S. Myran, Sekr.

Syd Tacoma.

Gudstjeneste paa Engelsk Søndags Aften 7:30.

Juledag. Gjerneste Al. 11. Juletrafjet Søndags Aften Al. 8.

Seit Tacoma.

Juleprædiken for Emmanuels Kirkehed hos J. Jacobson, 4615 No. 16. St. Al. 3 Eftm.

Juletrafjet Nyaarsaften i Prestegaarden, 4314 No. 19. St.

Clalla, Wash.

Juleprædiken Søndag efter Jul Al. 10:30. Det aarlige Mæghedemøde er Søndag den 5. Jan. Al. 10:30 Form.

De to Veie.

Det var Søndag Aften. Klokken i den nærliggende Fabrik forkyndte med sit glade Ding-Dang, at Arbeidsmandens ugentlige Hviletid nu skulde begynde. To unge Mand traadte sammen ud af Fabrikken og begav sig paa Hjemveien. De var Sinn Venge, de bar i Lommen, var ikke mere end forjænt Væn for deres daglige Arbeide; thi Fabrikieren haade ikke to flinkere Mand i sin Tjeneste end Henrik Pedersen og Wilhelm Røss. Et Par Minuters Gang bragte dem til et stort Hjærnehus, hvis Skilt og hælst glemmeligtige Glasrunder betegnede det som en Restauration.

Vege de unge Mand traadte ind; thi de holdte adskilligt her, og omendkjært andre Begjæringer ofte saar henstaa ubetalte, det, som forgjæst haade Sjæl og Legeme, maa betales prompte.

Al. disse smukke, nye Vengesedler, som Saksieren for kjøpt en Løse siden haade udbetalt dem, hvor gif de nu den? De kunde i den kommende Uge haave skaffet deres Familier Røtte og Glæde, og maaske ogsaa lænet en liden Rest til Sparebanken for kommende Dage!

„Jeg er bange for, at Gina vil give mig en Skæde.“ sagde Wilhelm, idet han saa Skriften af Pengens i Lommen. „Jeg loerde haade saa skært en ny Hat og et Par Støvler til Johan denne Uge; men det haar ikke hjælpe nu, de saar vente.“

Henrik søtte ligesom et Stik i Hjertet ved sin Skammerats Ord; thi han erindrede, at hans lille Frederik ogsaa ventede at faa et Par nye Støvler løsten; og ligesom hans lille, taalmodige Marie ikke haade bedt om en ny Hat, vidste han godt, at hun traagte til en.

Bennerne gif hjemover i Længde, indtil de faa til Wilhelm Dør. En usammenet, uordenlig og forlovet uordenlig Hat sad paa Dørtrinnet og sprang, idet de nærmede sig op og raabte:

„Har, har! Har u Pengene til mine Støvler?“

„Nei.“ svarede Wilhelm fort, idet han traadte ind, medens Henrik gif videre. Gattenes Ansigt fornyedes af Bredde, idet han udbrød: „Svar for loerde du mig dem da?“

„Gode siger da?“ ordnede Jøderne, „som gidskillelig ind!“

Men den som ikke er Heere over sine egne Lidenskaber, maa ikke vente at faane mere Andes Villie. Sænnen adlede ikke, men med tungt Ord sturkede han nedover Gaden for at søge det Seilskib, hvori man ofte traftraffer forjænt Væn i en stor By.

Det Hjem, som Wilhelm nu traadte ind i, var blot et Hjem af Raan; thi Vorden og Uvæge var dels hovedsageligste Postandele.

Gina plejede at fortælle sine Naboer, „at hun selv ikke var i Humør til at holde Huset i Orden.“ — som om Mangel paa Paaflaanselse uagenhinde kunde være en guldig Grund til at forlømme en Bligt.

Heller ikke var hendes Waade at modtage Manden paa skiftet til at gjøre det bygget for ham.

„Angen Venge, som kedonlig, formoder jeg?“ var hendes Gillen.

„Na, ikke mange, Gina, det er skæft.“ var Svaret. „Men jeg forlykter dig, at jeg er bedrøvet over det. Jeg var bestemt paa at kjøbe Sækten til dig og Støvlerne til Johan; men — det skal blive beder med mig, — du skal faa dem næste Uge.“

Det var forgjæst for ham at forlyge paa at undgaa den Storm af Bredde og rasende Jørditrelse, som nu lusede om ham.

Gvad tænkte den paa, som skændte hende og Dørene haledes? Men hun kunde haave vidst det forud! Det var en uheldig Dag, da hun gifte sig med ham!

Hun talte, indtil hun aldeles tabte Veiret, og brast saa i sin Strøm af lidenskabelige Taarer.

Wilhelm, som haade fiddet ved Vordet, skød voldsomt en Taaltesen tilside, reiste sig op og gif ud, idet han slog Døren haardt i efter sig. Der var ingen fuld Aftenemod, ingen skændende Høner henne i Restaurationen. Naar Alt kom til Alt, saa var det det bedste Sted, og han haade desuden ikke noget andet Valg, mente han.

Reget underledes saa det Vord ud, til hvilket Henrik Pedersen var bleven hilst udføkommen af lille Frederiks Stø og Marias hjerlige Smil.

Woden var hmsvel, men vel tilløvet, og Vorddugen manglode heller ikke. Vorddagstønnen var en Felt for dem, og Marie plejede altid paa at haave en Summe extra til at selde den med. I Aften haade hun Jordbar, og Galskabet, hvori de saa, haade hun vordet med grøne Blade. Marie var kommen fra et festligt og bygget Hjem, og al den Væie og hmsvne Sparksomhed, som hun haade været nødt til at underkaste sig, haade ikke været istand til at udlette den Hjerlighed til og Sans for Skjæbhed, som hun nærrede, da hun begyndte sin egen Forholdning.

Ofterat det byggete Hjemmaaltid var blende, satte Henrik sig med lille Frederik paa sit Hjem paa den lille Trækstian, den selv haade bygget i lykkeligere Tider. — Tider, da de lange Sommeraftener blev brugte til at forklæmme og forbedre deres lille Hjem.

„Så du ikke gaa ud i Aften, har?“ svarede Frederik.

„Nei, ikke i Aften, tror jeg, Frederik. Jeg vil være hjemme hos Eder.“ Hun vidste snart, hvorfor han svarede dette, men en eller anden skæft Indskudelse lanted at haave saaret Overhaand hos ham; og da Gatten med et fornyet Udraad klagede sig lettere op til ham, søtte han sig allerede beslæmnet for sin Selvfornegete.

„Henrik.“ sagde Marie fra Hjelkenet, „kan du undvære de Venge til Frederiks Støvler i Aften?“

Hans Stemme led bedrøvet og angersfuld, da han svarede:

„Nei, Marie, ikke i Aften. Jeg ved, han traenger til dem; og du behøver saa vel en Hat; men jeg kan ikke give Eder noget nu.“ Et tungt Sul traagte sig med Vagt op fra hans Bryst, og hans Ansigt knittede sig ligesom skamfuldt i alle Frederiks krusede Haar.

„Det er ikke saa farligt med Hat-

ten.“ sagde Marie, idet hun vendte sig bort; „men jeg skulde haave været meget glad, om Frederik haade saaret et Par nye Støvler til at gaa paa Skolen med. Forresten skal jeg saa noget Egning hjem til mig idag for en Brø; kanste hun betaler mig saa-paa, at vi kan kjøbe Støvler for det.“

„Gryd dig ikke om det, har!“ sagde Frederik og satte Jøden med den usjællte Sto frem. „Den er selv ikke saa god, se her! — Men har! du kunde fortælle mig om Grisen, som gif til Toros uden at tage Skoen af sig!“

Jo, der saa han de fem hmsvne rofeursede Taarer littede ud; og Henrik var ikke istand til at gjenagte det gamle Eventyr; thi Barnets udfoldte Ord haade sendt Angerens bitre Vølger over hans Sjæl.

Det var om Voreen, Døsten fra de nærliggende Søder traagte ligesom en mild Bløffelse hen til ham; men den Sandhed af Samvittighedsang, som haade overvældet ham, gjorde ham fuldstændig usjællom for Naturens Derlighed.

„Har,“ sagde Frederik, „tror du at Wer snart dør?“

„Na nei, Gatten min, nei! Svar for hværger du loaledes?“

„Jo, hun gaar ovenpaa og bebet en Væn, som er længere end Jøder-vor, og hun græder; og naar jeg hværger hende, haad hun græder for, græder hun haave mere og truffer for mig altid kan tart indtil sig. Jeg var saa bange for, at hun skulde dø.“

„I stille, Frederik!“ raabte Jøderne. Hun talte som En, der haade soaret et blodigt Slag; og idet han skildt fatale Værnet fra sig, gif han med hurtig Skridt ud af den lille Døve, glemte den hmsvne, trange Forstubbegode og apover langs Elvebredden.

Det var en herlig Aften. Rummen var allerede hmsvnet op, medens nogle purpurfarvede Stær endnu doaledes i Veit. Anglene kvædte deres Aftenang i hver en Duff, og Elcus sagte Vølger, som lusede Nominerne paa Bredden, hvæstet at munde „Jerd.“

Men Henrik Pedersen haade ikke Die for Aftenens Skjæbhed; hans hele Sjæl hvæstet fortværet af Angerens og Selvanslagens Vær. Han forlygte ikke at stille sin Samvittighed tilfreds med Beslutninger om at blive beder; thi han vidste skæft vel, at han haade brudt mange ligge Beslutninger.

Bludigt gif han, som nu haade gaaet i døbe Taale ruden af se sig om. Die paa et Kirkestaarn. Dette bragte hans Taaler til at vende sig opad, bragte ham til at erindre, at

der er en almighty Gud og en Naade, som er tiltrækkelig for Alle!

Dette var, hvad hun behøvede. Og hun følte sig som stærkere ved den rissende Vin, hvor det allerede var begyndt at miste sig — en stakfels Skobning, længere end Svævet ved Bredden, og fandt det den Stærke, som varer i Evighed.

Range var de Breffeller, som Henrik havde at kæmpe med i de følgende Uger og Måneder. Men han fik Bistand af en elskende Datter. Denne i Færelse med hans egen mandlige Kamp, varf Gud's Hjælp, lærte til Slut. Hun var stund til at gaa forbi Koffertstansen uden noget Blik om at kunne træde ind. Dette som deres lille Høve tilgode, som modtog adskillige Forbedringer, og Løften varstede atter i deres hofedne Hjem.

Et Kor senere fulgte Henrik sin gamle Kammerat, Wilhelm Kæf, til Grauen.

Da Henrik var kommen hjem, rystede han af Sorgelse, idet han lagde til sin Høve:

„Det er dig, Marie, jeg, mest Gud, ifølder, at jeg ikke ligger i en for tidlig Grav eller iler med den. Havde du i dine Hjemme gamle Tider mødt mig med den Skarphed og Forsigt, som jeg vel havde fortjent, ved jeg, at det kun havde bragt mig til at have budere i Vesten. Men det var din blide Taalmodighed, din trogheds Skarphed, som med Guds Naade lærte mig tilbage paa den rette Vej.“

Anna Snofeltine.

I Bradford, Wash., boede der en velhavende Mand, Snofeltine, der havde en eneste Datter ved Navn Anna. Hun var et høligt Barn, som allerede sine Forældre meget elskede. Paa Skolen var hun flidig og flink, alle maatte holde af hende. Men som hun voksede op, gik det med hende som med saa mange — hun glemte sin Færelse og vendte sig mere og mere mod Verden og dens Fornøjelser.

Færelsen glemte dog ikke hende, men gik efter hende for at bringe hende tilbage og gøre hende til en Toffigehede for mange. En Søndag, fortalte der, havde hun gjort sig færdig til at gaa i Kirke. Men da det endnu var for tidligt at gaa, tog hun en Bog op, som lød som et lidet Bård, og begyndte at læse i den, „En ung Sjæl.“ Hod der, „Jag ikke alvorlig nok advares mod at elske Verden. Er Sjæflet nemlig engang fanget i Sværet, kommer det ikke løs igjen uden gennem megen Lidelse. Men ofte sker det ogsaa, at det ikke

ikke mere kommer løs, men gaar evig fortabt.“

Dese Ord gik som Sværet gennem den unge Viges Samvittighed. Hun vandrede til Kirke, men den nægtende Angst forlod hende ikke. Med Høst forføjte hun at følge de utro lige Taster, men det lyffedes ikke. Da gred hun omhder efter Bibelen. Hun begyndte at roobe fra det døde til sin Færelse, at hun maatte Høve hende sin Skarphed og sin Færd. Og hun fik, hvad hun søgte om. Hun fik Naade til at tro sine Sværets Forbedringer, og hendes Sjæle fulgtes af indelig Skarphed til ham, som var Gud for hende.

Hun kom i Berøring med de fristelige Skred i Svea, blandt hvilke der sporede en voksende Missionærinteresse. Inden, so skvode stillet sig i Missionens Tjeneste, lærte hende om hun vilde følge ham til Sedulagerne om hendes Datter. Hun blev lært forberedt; og det født lærte at halle forlade Forældre og Færelse og drage ud til mangehaande Færrer og Behovsforbedringer. Men hun fik i Ven til Gud, og senere lærte hun ham, der havde tilladt hende sin Naade: „Jeg gaar med dig.“ Og den 19. Februar 1912 drog hun med Judsen og nogle andre Missionærer til det Vand, hvor hun skulde lide sin angst, men ogsaa erfare sin rigt Guds opbyggelse og forvarede Naade.

THE MUSICAL DEPARTMENT OF THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY.

The Pacific Lutheran Academy recognizes the great importance of music as a means of culture and refinement, and aims to furnish high-grade instruction at a very moderate price.

This department furnishes special courses in piano, singing, history of music and theory and harmony.

The course in piano includes:

1. Primary Grade.
2. Intermediate Grade.
3. Advanced Grade.
4. Teacher's Certificate Class and the Graduating Class.

This course is under the supervision of Miss Theodora Alfson, a graduate of the Chicago Conservatory of Music.

Miss Alfson has had eight years of experience as a teacher in schools and is especially qualified to teach advanced pupils.

The Band, Orchestra and Chorus will be conducted by T. M. Drotning. Mr. Drotning has had a wide experience both in professional and

amateur bands as well as choruses. It is safe to say that the school will produce exceptional musical organizations during the present year.

The plan is to render several programs and if possible complete the season by making a concert tour.

The class in singing will furnish material for the choruses.

Instruction in Band, Orchestra and Chorus work is FREE.

PIANO TUTORING—Single lessons \$1.00, 15 weeks (1 lesson per week) \$15.00.

- PACIFIC DISTRIKTS PASTER.**
 Arborg, O. H., Assessor La Pazland Barnshjem, Parkland Wash.
 Baslow, H. E., SIVANA, Wash.
 Bergeson, B. E., 1721 W. 16th St., Seattle, Wash.
 Birkland, I., Box 175, Rockford, Wash. 4116, Wash.
 Ieleum, E. S., 823 Athens Ave., Oakland, Cal. Tel. Oak 4554.
 Borpe, Rev. Olof, 1553 11th Ave. E., Vancouver, B. C.
 Borup, P., Cor. A & Pratt St., Ketchikan, Alaska.
 Brevig, T. L., Teller, Alaska.
 Brovik, G. I., Genesee, Ida., Route 2 Box 30.
 Christensen, M. A., Stanwood Wash.
 Eger, Rev. O., 4026 Wallingford Ave., Seattle, Phone North 2922.
 Fosmark, O. M., Coeur d'Alene, Idaho.
 Foss, L. C., 1619 Franklin Ave., Seattle Wash.
 Greenberg, Past. O., 37 Coltingwood St., San Francisco, Cal.
 Hagren, O., 4114 No. 19 St., Tacoma, Wash.
 Harstad, H., Parkland Wash. Phone 1594-13.
 Holmlund, O. O., 810 No 2nd St., No Yakima, Wash.
 Hendrikson, Geo. O., 425 E. 10th St., Portland, Ore.
 Hoeg, N. J., Prof., Parkland, Wash.
 Johnson, J., 291 J St., Fresno, Cal.
 Lang, Geo. O., 1464 Iron St., Bellingham, Wash.
 Mikkelson, A., Prof., 706 N. Anderson St., Ellensburg, Wash.
 Neely, Th. P., 417—29th St., Astoria, Oregon.
 Norgaard, C. H., 250 Lombard Ave., Everett, Wash.
 Ordal, O. J., 912 So. 17th St., Tacoma, Wash. Tel. Main 4270.
 Ottosen, Past. Otto, 714 20th St., Astoria, Oregon.
 Pedersen, Rev. N., 1207 Stevenson Ave., Pasadena, Cal.
 Fross, Past. H. A., So. 219 Chandler St., (in rear of church), E. 212 Third Ave., Spokane, Wash.
 Fross, O. J. H., 2615 Paloma Ave., Los Angeles, Cal.
 Rasmussen, I., Burlington, Wash.
 Sandmel, A., 1218 16th Ave., Spokane, Wash.
 Stensrud, E. M., 2455 Howard St., San Francisco, Cal.
 Skonhovd, M., Box 14, Lawrence, Wn.
 Stuh, H. A., 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
 Tjernagel, H. M., Santa Barbara, California.
 Thorpe, R. O., Marshfield, Ore.
 Kavler, J. U., Prof., Parkland, Wash.
 Kavler, N. P., Parkland, Wash.
 White, C. O., Silverton, Oregon.

- Wenberz, Oscar, Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
 Lelona, Andrew L., Kassører for in drenskolene i Pacific Distrikt Stanwood, Wash.
 Loque, N. P., Kassører for Josephine Alderdomshjem, 1616 Champion St., Bellingham, Wa.

The Stephen Home.
 Naar Du kommer til Portland, Ore., tag ind paa The Stephen Home (det bedste Hjem for unge Mænd.)
 Fere, billige Turetter for Rejsende.
 291 1-2 Grand Ave., en Bloek fra Downtown.

Luthersk Bokmission, Bergen, Norge, uddeler gratis Andagtsbøker, kristelige Fortællinger og Bøge. Indtødt 1,500,000. Vær med og delta Arbejdet.

DO IT RIGHT
 That is the only way, the best way to do anything
PRINTING UP-TO-DATE
 Stationery, office supplies, anything in printing. Our prices are reasonable too. Try us.

D. W. COOPER
 Phone 127 Tacoma Theatre Bldg.

Wear FASHION CRAFT CLOTHES
 Fit, Workmanship and Materials Guaranteed
 Tailors to Men and Women
FASHION CRAFT TAILORS
 H. O. Haugen, Pres.
 708 Pacific Ave. Tacoma

KACHLEIN
 GRADUATE OPTICIAN
 806 C Street
 Eyes Examined
 23 Years in Tacoma

Main 7959 Ind. 3504

Dr. Torland
 Uddannet ved Kræsls Universitet
 201-234 Eitel Bldg.
 (N. W. Cor. 2nd & Pike)
SEATTLE
 Kontortid: 10-12, 2-4, 7-8
 Privat Telephone
 Sunset East 6215

Det Norske Emigrantshjem.
 45 Whitehall St., New York.
 Naar man kommer fra Vesten, møder man gjerne af en hel Del "runners," som udgiver sig for Dampskibsliniens Agenter. Men Dampskibsliniens Agenter møder aldrig sine Passagerer ved Stationen her. Om man vil tage ind paa Hjemmet, bør man helst telefonere til os fra Stationen og vente der til vort Ombud kommer. Tel. 5351 Broad. Ellers tager man fra de fleste Stationer med Belt Line til Husets Dør. Fra New York Central Depot tager man Subway til South Ferry. Fra Pennsylvania Depot 8th Ave. car til Døres

Tacoma's eneste norske Klædeforretning anbefaler vort store Udvalg af skrædderarbejde

Herreklæder,
Overfrakker og
Regnfrakker

Bare tre Priser: \$15, \$20, \$35
Avlæg os et Besøg og se de gode Klæder vi sælger til denne Pris.

Drummers' Sample Suit House

I. A. Jetland, Bestyrer

1340 Pacific Ave. Tacoma

Ben Olsen Co.

Plumbing
and Heating

Main 232-A 2322
1120 Commerce Street
Tacoma Wash.

Phone 6

CARL O. KITILSEN

Successor to
Calhoun, Denny & Ewing
Real Estate, Insurance, Bonds
and Loans.

219 East Yakima Ave.
North Yakima, Wn.

Correspondence solicited in
English and Norwegian.

Phone Main 2233

**PETERSON
PHOTOGRAPHER**

Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
903 Tacoma Avenue

PARKLAND MEAT MARKET

H. Berger, Proprietor
Dealer in

Fresh, Salt and Smoked Meats
Live Stock of All Kinds
Bought and Sold

Phone Main 7843-R3

Støt dem som anertter i Herald.

**SCANDINAVIAN AMERICAN
BANK**

of Tacoma
ASSETS OVER

TO MILLIONER DOLLARS

11th & Pacific

4 Procents aarlig Rente

Bjægt vi til Spareindskud to Gange
om Aaret

Bevand os med \$1.00 eller mere.
J. E. Ohlberg, Pres.; W. H. Pringle,
V-Pres.; G. Lindberg, V-Pres.; E.
C. Johnson, Cashier; H. Berg, Ass't
Cashier; J. P. Visell, Ernest Lidster,
Geo. G. Williamson, Directors.

The Pacific Lutheran Academy

AND

Business College

Hjatterminen ved Akademiet begynder den 23de Septem-
ber. Skriv efter Skolens Katalog.

Located in one of Tacoma's most beautiful suburbs; Modern
Equipment; Steam Heat; Electric Light, Large Campus; Excellent
Opportunity for Outdoor Exercise; New Gymnasium

Offers thorough instruction, under efficient and experienced
teachers, in all Common, High School, Normal, and Commercial
Branches, and Music.

Prepares Thoroughly, and in the shortest time possible, for
College, for Business, for Teaching, for the Civil Service and for
Citizenship.

Eight Courses, suitable classes for all. Special classes for For-
eigners. No entrance examinations.

Expenses Low: Tuition, Room, Board and Washing for nine months
\$150.00, eighteen weeks \$25.00, nine weeks \$50.00.

Send for catalogue.

Address N. J. HONG, Principal
Parkland, Wn.

Norsk Begravelses Bureau

P. Oscar Storlie

Bedste Betjening til rimelige
Priser.

Embalmer og Damesassistent

Telefon: Main 1122 So. Tacoma

**DRS. DOERRER & BLODGETT
DENTISTS**

1156 Pacific Avenue Room 206

Tel. Main 4551

Tacoma Wash.

**Berglund Bros.
Kaffehus**

Denne Sort Kaffe i Byen med Pj-
de, Sukker og Kager for

bare 5 Cents

1305 Commerce St. Tacoma

C. O. Lynn Co.

Skandinavisk Begravelsesbureau

910-912 Syd Tacoma Ave.

Tacoma, Wash.

Main 7745

A-4745

Lien's Pharmacy

Skandinavisk Apothek

Ole B. Lien. Harry B. Selvig

DRUGS, CHEMICALS,

TOILET ARTICLES,

Excepter udfyldes udsætt.

M. 7214

1101 Tacoma Ave.

Oplag fra Pøtter Publ. House.

Steamship Agency

Billetter paa alle forste Klases
Linier

VISELL & EKBERG

1321 Pacific Ave.

**John Holleque W. R. Thomas
PARKLAND MERCANTILE
COMPANY**

Gen'l Merchandise, Groceries,
Hardware, Hay, Grain, Feed
Main 7483-J3 Parkland, Wn.

S. T. LARSEN PHARMACY

17th and Tacoma Ave.

DRUGS, CHEMICALS AND
TOILET SUPPLIES

Prescriptions a specialty

We import our Cod Liver Oil direct
from Norway

Phone Main 504 Tacoma, Wn.

Phone Main 7220

CARL B. HALLS

Norsk Advokat

408 Lyon Building

Third & James Seattle, Wn.

St. Johns House.

Furnished Rooms, single and for
Housekeeping. Reasonable Prices.

T. K. SKOV, Propr.

1020 1-2 So. Tacoma Avenue

Phone Main 2565

Anthony M. Arntson

NORSK ADVOKAT

614-5-6 Fidelity Bldg.

Phone Main 6305

Tacoma Wash.

JNO. W. ARETANDER

& C. JACOBSEN

NORSKE ADVOKATER

501-5 Lyon Bldg. Seattle

DR. J. L. RYNNING

Norsk Læge

French Block, 12th and Pacific Av.
Kontor Tider—2 til 4 Efter. Om
Søndagene Høje Aftale
Mn. 7471 Res. Mn. 7866 J-1
Tacoma Wash.

Dr. C. Quevli

Behandler Bygdomme i
Oren, Næse, Hals og Bryst.
Kontortid Kl. 1-5 e. m.
Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
Kl. 7-8 e. m.
Kontor: 1612 Realty Bldg.

DR. HYLIN

Office 1201-5 Fidelity Bldg.
Hours—11 to 12 A. M., 2 to 4 P. M.
Evenings 7:30 to 8:30
Sundays 10 to 11 A. M.
Phone Main 490
Residence 924 No. 1 St. Main 200
House calls made preferably out-
side of office hours.

**J. W. RAWLINGS, D. D. S.
H. D. RAWLINGS, D. D. S.
A. K. STEBBINS, D. D. S.**

Tandlæger

507 Realty Bldg.

Telephone Main 5196

Tacoma, Wash.

Luther som Børneopdrager.

Vi har ofte hørt om Luther og hans Aarhelighed og Omsorg for sine Børn. Men lader os nu ogsaa høre, hvorledes han selv var som Fader og Opdrager. Allerkjærest skal det vides, at han var en alvorlig Mand og der- til streng, naar det gjaldt at tage Børnens Modighed.

Engang havde en af hans Søn- ner vist sig ulovlig og ufsikkelig. Ved 3. Aar havde Luther allerede? Han forvile ham tre Dage fra sit Kjøst. Ja, i hele tre Dage maatte Gatten ikke komme for hans Pine! Moderen og nogle Venner lagde at lægge et godt Ord ind for ham, men for- gæves. Luther svarede: „Jeg vil heller vide ham død, end have en u- lovlig og updragen Søn.“

Kærlighed og Samvittighed.

En sand Historie.

I en middellstor By levede for nogle Aar siden en Højsmand, der brugte den største Del af sin Fritid til at oplysne Bøge og Nødsiddende og træffe dem med Ord og Gjerninger. Al- lerede som ung Mand havde han gaaet det Væste, at han vilde ofte Guds Rø- ges Sag ta Tilmedele af det, han hørte, og med den største Kærlig- hed overholdt han sit Væste.

Derved blev han ikke fattig. „Den som giver de Fattige, laaner Herren.“ Han blev med Alden en ikke blot høit agtet, men ogsaa en meget rig Højs- mand. Denne Velgjørelse gjorde ham ikke overmodig, den havde tvært- imod den Virkning paa ham, at han røstede i Høimædighed og Kærlig- hed. Derfor troste han heller ikke, at noget som helst Menneske røstte ham for hans enstaaende Gæmmedhed.

„Kærlig, nei, jeg gjør ikke paa noget nær saa meget, som jeg har. Høidig at gjøre,“ kunde han sige ved sande- ne Velgjørelser. „Men vil I vide, hvordan en rigtig offervillig Kristi Tjener ser ud, saa oplys Madam Præstel, ude i Forstaden. Jeg tør sige, at naar man ser hendes Kæ- lighed og Offervillighed, saa kan man næsten blive misundelig. Jeg er taknemmelig over at have gaaet denne udmærkede Kvinde Besøgs- stad; thi nu kan det aldrig falde mig ind, at regne det jeg selv gjør for noget.

Det vil vist interessere dere at høre, hvorledes jeg første Gang traf hende.

For nogle Uger siden blev det mig fortalt, at der ude i Forstaden boede en Kone, som ualmindelig cræverde

sig og sin sengeliggende Mand ved sine Hænders Arbejde. Hun maatte ofte strænge sig frem altsammen for Nød, saa en Understøttelse vistelig vilde være paa rette Plads. Her da de to Bønder hørte til Troens egne.

Jeg mødte ikke, men med nogle Skræmer i Vognen begav jeg mig af- sted for at lede dem op, og jeg fandt snart deres Bopæl. Den gamle Mand var alene hjemme, den saa den sit Veie. Han hilste mig venlig og bad mig om at tage Plads, Kone- nen var ude for at aflævere Tøi, hun havde pakket, men vilde snart komme.

Jeg fulgte Opfordringen og kom snart i en livlig Samtale med ham. Han gjorde Indtryk af, at være en taalmodig, fristen Mand og kunde ikke udførelse rose sin Kone for hendes opfrende Kærlighed.

„Hvor god den gamle Gud dog har været imod mig,“ sagde han, „at han har givet mig en saadan Gustru!“

I det samme traadte hun selv ind i Stuen; hun var tørvelig, men virkelig glad og gjorde straks et godt Indtryk paa mig. I besejrede Ord bad hun mig velkommen og spurgte om mit Brev.

Da jeg fortalte hende, at nogle Venner havde givet mig det Overo af overbringende hende 20 Skræmer, fortal- tan og hendes Mand kunde jeg lidt bedre Forplejning, redmøde, hun overrasket og forlegen.

„Hvor De er venlig! Og derfor har De sønnet Dem selv derud til os? Takkede Tak!“ stammede hun rørt. „Men det er vist paa mig, — jeg kan ikke bemærke mig af Deres Godhed. Det er snart omkring os saa mange, som er fattigere end vi, og jeg vilde se det som en Gavn, hvis jeg tog Pengene fra dem.“

Hun sang og gred sig som hals- dende til Naad.

Jeg er adskilligt overrasket.

„Nei,“ sagde jeg, „jeg ser jo, at De har all andet end Overflod. De har en rig Mand og er selv Højs. Med god Samvittighed kan De derfor tage Pengene; ingen er dem mere værdig end De.“

Hun rystede paa Hovedet.

„Kærlig, nei, jeg tør ikke flære Der- re; jeg har virkelig mere end jeg be- høver. Skulde vi komme i Nød, skal jeg tillade mig at komme til Dem. Men ihag saa De tage Pengene med tilbage og give dem til en, som trænger mere til dem end vi.“

Jeg bad hende endnu engang om at tage imod dem, men hun blev ved sit.

„Vi behøver ikke meget,“ sagde hun, „og jeg vil ikke have Dem til at tage dem med sig.“

„Men gamle Mand lever næsten kun af lidt Kærlighed, og for mig er det en stor Gavn at kunne skaffe ham

det lidet, han behøver, ved mit Ar- bejde. Da hun var yngre og rask, da arbejdede hun for mig, og vi havde det saa godt som nogen.“

Derved smilte hun høflig til den Bøge, og jeg sagde Fortæl og til. Men i al Demmelighed fik jeg lagt Pengene under Konebetygningen, det jeg tænkte: „Hun skal komme til at beholde dem alligevel, for hun ved jo ikke hvem jeg er.“

Men hun havde mærket, hvad jeg gjorde, og jeg var ikke kommet ned til Borten, før hun var efter mig.

„De maa tjene mig i, at tage Pen- gene med Dem,“ sagde hun, „jeg kan ikke tage det paa min Samvittig- hed at beholde dem. Men vil De gjøre mig en Tjeneste, da vær saa venlig at skaffe mig en fortillet Bibel for mine Pine saa ikke mere se de smaa Bogstaver i vor gamle Bibel.“

Jeg lovede det, og dermed skiltes vi.

Jeg anbefuede Fortæl og traadte ud paa Gaden, hvor jeg mødte en tørvelig glad Kone, som skulde ind ad den samme Port.

„Se her,“ tænkte jeg, „saa du dog vist saa anbragt dine Penge.“

Og saa spurte jeg hende venligt om hendes Naar.

„Nei,“ sagde hun, „jeg er fattig og har ikke i den vilde Verden et eneste Menneske, der kan staa mig bi. Men for fjorten Dage siden hjalp Gud mig virkelig. En venlig Kone — Madam Præstel er hendes Kone — har lovet mig til sig. Hun har fortællt om i Huset, hvis De kunde skaffe noget Arbejde til hende, vilde hun blive glad. Hun strøger godt, og jeg gaar hende tilhørende, saa godt jeg fornaar.“

Hun sang, og jeg stod overmo- de velkommen. Madam Præstel, som maatte have nok med sig selv og sin unge Mand, underholdt saa af friste- lig Samvittighed ogsaa en frem- med og fattig Kvinde.

Jeg vendte tilbage sammen med den fattige Kvinde.

„Madam Præstel,“ sagde jeg, „jeg har netop nu hørt om Deres Ven- lighed imod denne fremmede. Nu maa De tillade mig at betale Kost- penge for den. De maaske har taget i Deres Bortet.“

„Kærlig,“ svarede hun, „jeg kan ik- ke tage imod en Pre derfor. Jeg opfylder jo sin min Kristningspligt, og De ved ikke, hvor deilig det er, at Herren lader i min Fattighed har til- ladt mig at lægge for en endnu fat- tigare. Skulde vi komme i Nød, maa jeg nok bede Dem om lidt Hjælp; men idag trænger vi ikke.“

Jeg tænkte ikke længere at trænge ind paa hende, men sagde hende Fortæl med sand Grefsnag. I den

ne Time, som jeg havde tilbragt i dette Hus, havde jeg lært overmo- de meget, og paa Hjerteveien maatte jeg uafsladlig tænke paa det Her- rens Ord: „Hun har gjort, hvad hun kunde.“

Det var vist ikke unødigt at sætte til, som vi gjorde det under den- ne Fortællings Overtit: „En sand Historie.“

Glade Jul! Hellige Jul!

(Fort. fra Side 3.)

Her altid paany maatte den unge Pige sætte sig til Pianoet og sunge hin Sang, „den smukkeste af alle.“ Og altid paany fornam de under Sangen ligesom Bisten af Englesin- ger. Sindet holdes med Nødsag, og hellig Glæde stralede ud af deres Øjne. Derom vidnede Taarerne, som hemmelig løb ned af manges Kinder, og de sammenlagte Hænder, som maatte paa lang Tid ikke havde fuldet sig i Øjn. Det var et uf- gjæmneligt Syn: dette lave Rum, denne Forjæmning, Taagehavet uden- for, og her den bløde Pige med sin berlige Julefang.

Ingen havde bemærket, at det imidlertid var blevet flærere og flæ- re udenfor; ligesom Taagen var for- svundet fra Hjerteerne kaldedes spred- tes den ogsaa paa Gædet. „Anter- ep!“ kommanderede Kapteinen. De tvære Jernansere blev heiset op, og snart var Støbet hurtigt afsted i Tøi- Kisten paa de store Gæde. Men Forjæmningerne var ligesom bleve en Familie; Julefangen havde forenet dem. Ankomne til Rejsens Maal skiltes de ad, en drog mod Nord, en anden mod Vest, den tredje mod Syd og hin mod Syd. Maatte ogsaa Sang- en om dem, som „har os Glimmerig- ges Dør opslutt“, være dem uf- gjæmnelig paa deres Veie, til de en- gang møder hverandre igjen i Him- len, og der, ophæiet over enhver Taag- ar og Sogdom, med en Tunge og med et Svog kan stemme den evige Jule- sang.

Centralia, Wash.

er et Centrum for al Jernbane- Trafik i Sydvest Washington. Fle- re store Kulminer og Sagsmøller i og i Nærheden af Væen. Frugt- bart Land i Omegnen til rimelig- ge Priser. 10,000 Indbyggere. Røst Venighed. For nærmere Oplysninger, skriv paa Røst eller Engell til

Julien Real Estate and Invest- ment Co., Centralia, Washington